

[Socialministeren.]

postbudets konduite, om han vil udbetale hustruen et pensionsbeløb stilet til manden uden fuldmagt.

Konklusionen af det, jeg har nævnt her, må være, at der i og for sig i dag intet er i vejen for, at pensionen kan modtages af begge ægtefæller.

Men et andet spørgsmål, som tangerer dette, og som jeg gerne lige vil have lejlighed til at berøre, er, om man skulle gå over til en egentlig deling af pensionen, for det var vel den mere rationelle løsning. Ved dette forstår jeg, at man ændrede lovgivningen således, at det direkte fremgik af denne, hvor stor en del af den samlede pension hver enkelt af ægtefællerne skulle have, med deraf følgende særskilt udbetaling til hver ægtefælle for sig. At finde en løsning herpå kompliceres imidlertid af, at der efter overgangen til kildeskattesystemet sker indeholdelse for skatten i pensionen, og at ægtefæller, som begge oppebærer pension, altid er sambeskattede af pensionen. Derfor kan spørgsmålet om en deling af pensionen, så vidt jeg kan se, ikke længere løses uafhængigt af skattereglerne. Jeg har imidlertid rettet henvendelse til finansministeren og bedt om, at embedsmænd fra socialministeriet og finansministeriet vil se på de problemer, som opstår i forbindelse med en eventuel deling af ægtefællepensionen.

Lene Bro: Jeg vil gerne takke ministeren for det meget positive svar. Jeg forstår, at det måske mere er et postalt problem, jeg har rejst. Jeg håber, at det vil gå videre til de rette instanser.

Til de sidste bemærkninger, ministeren kom ind på, vil jeg gerne sige, at det lyder meget interessant; jeg ser frem til, at ministeren bringer det frem her i tinget til debat.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Grethe Philip* til socialministeren:

„Vil ministeren med de kommunale organisationer drøfte spørgsmålet om betydningen af, at der foretages en nøje afvejelse også af de sociale behandlesyn, inden der indgives anmeldelse for socialbedrageri?“

Skriftlig begrundelse:

Domstolene udviser som bekendt betydelig strenghed i sager om bedrageri over for socialvæsenet. Således har højesteret i en i Ugeskrift for Retsvæsen 1965 s. 105 refereret dom idømt et ægtepar i 60erne ubetingede straffe for bedrageri over for et københavnsk socialkontor. Også ved de øvrige domstole er det ganske almindeligt, at også tidligere ustraffede personer, der domfældes for socialbedrageri, får ubetingede straffe, medens betingede domme på de fleste andre områder anvendes i stadig stigende omfang.

Det sker imidlertid ikke sjældent, at sociale klienter begår handlinger, der i og for sig klart må karakteriseres som bedrageri, men hvis virkelige baggrund må søges i en stærkt belastende social situation, f. eks. langvarig sygdom hos en af forældrene i en børnerig familie, alkoholmisbrug, der har sammenhæng med vanskelige boligforhold osv.

I tilfælde af denne art bør det i hvert enkelt tilfælde nøje overvejes, om det ud fra principperne i moderne social klientbehandling vil være rigtigt at indgive politianmeldelse for bedrageri, eller om man ikke i stedet skal fortsætte, eventuelt endda intensivere den sociale indsats for klienten og dennes familie.

Det er ønskeligt, at der i dette vigtige spørgsmål følges en nogenlunde ensartet praksis i alle landets kommuner, noget, der næppe kan gennemføres, hvis socialministeriet ikke henleder kommunernes opmærksomhed på problematikken.

Grethe Philip: Når der sker grov udnyttelse af samfundets sociale hjælpeforanstaltninger, må der reageres strengt, særlig fordi misbrug af denne art ellers vil tvinge de sociale myndigheder til kontrolforanstaltninger, der må føles stærkt krænkende for de mange hæderlige ansøgere om sociale ydelser og desuden vil påføre det offentlige betydelige administrative udgifter.

Men der findes tilfælde, hvor et socialt klientel trods de gode sociale hjælpemuligheder, vor lovgivning stiller til rådighed i en trangssituation, kan komme i en stærkt belastende situation. Det berettiger dem naturligvis ikke til ved urigtige oplysninger at